

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Έτος Β'.

Εν Ἀργυροπόλει τῇ 7 Ἀπριλίου 1907.

Ἀριθ. 26.

ΕΡΤΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἰς τὸ βασίλειον τῶν ζώων τὰ σιχαμερώτερα ὅλων εἶναι τὰ ἔρπετά ! καὶ διὰ τοῦτο πρὸ καιροῦ ὁ λαὸς ἔχει ἀηδιάσει τὴν τελευταίαν μεταμόρφωσιν τοῦ ποτὲ Ροβασὸλ, τοῦ μετέπειτα Κλεμανσώ καὶ τοῦ κατόπιν ἐνθουσιώδους συνηγόρου πάσης καταχρήσεως καὶ πάσης φύσεως ἐγκλήματος.

Καὶ ἂν ἔτι δὲν ἐγνωσκομεν τίς ὁ συντάκτης τοῦ «Κώδατος» ἠθέλομεν μαντεύσῃ τοῦτον ἐκ τῶν «εὐρεσιῶν» αὐτοῦ, ἐκ τῶν ἐντέρων, ἐκ τῶν στομάχων, καὶ ἐκ τῶν βορβόρων ἀπὸ τοὺς ὁποίους, εἰρήσῃ ἐν παρόδῳ, δὲν ἀνεπήδησε μὲν, εἰς οὗς ὅμως ἐνασμενίζεται νὰ βουτῇ, ὅσῳ καὶ τι ἐντὸς αὐτῶν πρόκειται νὰ ἀλλοιωθῇ.

Πρὸ ἐτῶν τὰ καὶκὰ στρώματα καὶ ὁ Ἄρειος Πίλος τῆς Ἀγορᾶς ἦσαν πολέμιον ἔδαφος διὰ τὰς δημαγωγικὰς αὐτοῦ ἐκστρατείας, κατόπιν ὅμως ἡ στοργὴ τοῦ πρὸς τὰς λαϊκὰς ἰδέας καὶ πρὸς τὰς φιλελευθέρους ἀρχὰς μετετρέπη εἰς περιφρόνησιν, κατ' ὅσον ἡ καλλιέργεια τούτων ἀντικειμένων δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἀζήμιος καὶ ἐπρωτίμῃς ν' αὐτοκτονήσῃ ἠθικῶς, λείπων τὰ πινάκια τῶν εὐγενῶν γόνων τῶν ἀρχαίων οἰκογενειῶν.

Τοῦτο εἶναι ὑπόθεσις ἀφορώσα αὐτὸν τὸν ἴδιον : Ἡμεῖς ὅμως οἱ ἀφελεῖς ἀγοραῖοι δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν αὐτῷ νὰ προβάλῃ ὡς ἐπικριτὴς τῶν ἔργων καὶ τῆς ἠθικῆς ἀξίας τῶν . . . ἄλλων. Ἡκοάσθημεν αὐτοῦ πολλάκις ἐντὸς τῶν ἐκλογικῶν σαλονίων, διδάξαντος ἡμᾶς τὴν τέχνην τοῦ πολιτεύεσθαι. Ἐχορτάσαμεν αὐτὸν ἐξυμνοῦντα ἐκείνους, οὗς πρὸ ὀλίγου καπηλικώτατα ἐξύβριζε καὶ παραδίδοντα εἰς τὸ κοινὸν ἀνάθεμα ὅσους μετὰ καιρὸν ἐνθουσιωδῶς ἔμελλε νὰ ἐξυμνήσῃ. Ἐνεθουσιάζθημεν πλέον ἢ ἅπαξ ἐκ τῶν πρὸς τὰς κάλπας θουρίων του, ἀλλ' ἐβαρύνθημεν τέλος νὰ συγκινώμεθα ἐκ τῶν ἀφιλοκερδῶν πρὸς τὴν τέχνην μας ὑπηρεσιῶν του καὶ νὰ ἀλληλοσφαζώμεθα χάριν τῶν θοιάμβων τῶν Δημοσθενῶν τοῦ κόμματος.

Τὸ ἐδιαφέρον ἡμῶν ἐστράφη πρὸς ἄλλην δὲν μᾶλλον σύμφωνον πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιο-

πρέπειαν. Ἐπαύσαμεν νὰ καμαρώνωμεν τοὺς πολιτικούς χαμαιλέοντας διὰ ν' ἀγαπῶμεν τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγωνιζομένους καὶ ὑπὲρ τοῦ ἠθικοῦ καὶ ὅλικοῦ συμφέροντος ἡμῶν θυσιάζομένους. Ὁ λαὸς δυνατόν νὰ παρασυρῇ ὑπὸ τῶν ἐπιτηδείων ἀλλ' ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ὑπῆρξε καὶ θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε θεομὴ πρὸς τὰς εὐγενεῖς ὁρμὰς καὶ εὐγνώμων πρὸς τοὺς εἰλικρινεῖς, ὑπὲρ αὐτοῦ ἐργαζομένους. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ εἰλικρινῆ καὶ ἀνυπόκριτα δάκρυα, αἷμα ἔχυσαν διὰ τὴν στυγεράν δολοφονίαν προσφιλεστάτου συντρόφου καὶ θαρραλέου αγωνιστοῦ ἡ Σοσιαλιστῆ τοῦ Λαδοπαζίρου καὶ ὁ Ἄρειος Πίλος τῆς ἀγορᾶς, ὡς ἐμπαικτικῶς ὁ νῦν ἐξομνητὴς τῶν ἀριστοκρατικῶν ἀρετῶν μᾶς ἀποκαλεῖ. Καὶ τὰ δάκρυα ταῦτα καὶ ἡ θλίψις αὕτη, ἡ γενικευθεῖσα ὁπὸ τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουσιν ἐργατικὰ σημεῖα, κινούμενα μεταξὺ ὅλων τῶν κύκλων ἐν οἷς ἐγνωρίσθη καὶ ἔδρασεν ὁ ἡμέτερος Μαρξίνος Ἀντόπας, πρωτίστως εἰς τὴν Θεσσαλίαν, εἰς τὴν Θεσσαλίαν τῶν σκλάβων, ἐτάραξαν τὴν μοχθηρὰν καρδίαν τοῦ κυρίου . . . τούτου εἰς βαθμὴν ὥστε νὰ ἐξέλθῃ ὅλον τὸ ἐν αὐτῇ πῦρον.

Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὑπηρετήθημεν δημοσίᾳ πρῶτον οἶον δῆποτε ὠρισμένον ὡς ἐνεχόμενον εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ πολυκλαύστου συντρόφου μας, οὐδ' ὅτι μέτρα κατὰ προσώπων καὶ οἰκῶν ἐλήφθησαν, ἡ δὲ τερατολόγος σπουδὴ τοῦ ἀρθρογράφου παρεκτός τῆς ἐμπαθείας, ἐλατήριον ἔχει τὴν κολακείαν, ἐπιζήμιον μᾶλλον ἢ ὠφέλιμον.

Ὅ, τι ἐπράξαμεν ἦτο καθήκον μας καὶ εἵμεθα ὑπερήφανοι διὰ τοῦτο. Δικαιοσύνην ἐζητήσαμεν καὶ δὲν θὰ παύσωμεν ζητοῦντες, ἀσθενεῖς ἡμεῖς κατὰ ἐσχυσῶν ἴσως, ἐν τῷ κράτει τούτῳ, ὅπου οἱ χαμερπεῖς θριαμβεύουσι καὶ οἱ ὑψηλόφρονες δολοφονοῦνται ἢ φυλακίζονται.

Κύριε πρόην φιλελευθέρε ! Τῶν σημερινῶν ἀρχῶν σὰς ἡ ἀξία καὶ τῶν σκέψεών σας ἡ εὐγένεια ἐμφαίνεται ἐξ ἐκάστης περιόδου τοῦ ἀρθρου σας. Ἡ κοινότης, ἥτις γινώσκει καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ γεγονότα θέλει κρίνει μετὰ τῆς ἀτάσεως τῶν ἀπλοϊκῶν ἐργατῶν καὶ τῶν εὐτελῶν αἰσθημάτων σας.

Ἡμεῖς κανχώμεθα τόσον διὰ τὰ ἀφελῆ σχέδιά μας, ὅσον ἀποτροπιάζομεθα τὴν ἐπιτηδεϊότητα τοῦ χαρκτηρῆς Ὑμῶν καὶ τῶν ὁμοίων σας. Ποῖν ἢ προ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.Σ.Σ. 44.0014 ΥΙ 0052

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

βήτε εις την αντάδη εξύβρισιν ολοκλήρου κοινωνικής τάξεως, ην πολλάκις εξαλακεύσατε και τους ιερούς παλμούς της οποίας ουχι σπανίως εξεμεταλλεύθητε, ωφείλατε να εξετάσητε κάλλιον τον εαυτόν σας και την εντύπωσιν, την οποίαν τώρα πλέον δύνασθε να έμποιήτε, Σεις, παριστάμενος πρό της κοινωνίας είτε ως διδάσκαλος, είτε ως ελεγκτής.

Είς σοσιαλιστής του Λαδοπαζάρου.

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Είνε λοιπόν και δικηγόρος ο ανώνυμος άρθρογράφος του πολυθρυλήτου εκείνου άρθρου του «Κώδωνος» όπερ προσβάλλει ζώντας και νεκρούς.

Είνε λοιπόν ο ξακουστός όρτορας των έκλογικών παραμονών, ο μετά τότες θέρηης επίζητων να διδάσκη τρεις ημέραις εις το διάστημα τεσσάρων ολοκλήρων έπών τα δικαιώματα του Λαού, ίνα εις δύο διαιρούμενος στραπέδα χύνη το αίμα του τώρα εις την έκλογήν του . . . γιατί το αίμα του λαού δεν χρειάζεται, φυσικά, να χύνεται άλλο, παρά εις έκλογικά όργια. Γνωστά είναι τα έκλογικά θύματα και οι φυλακίσεις των ραγιατζομένων ψηφοφόρων, οι καρποί των ύψηλων των έκλογικών όρτορων άγορευσεων! Το «Αναγνωστήριον» δεν είναι φυσικά καλόν, διότι διδάσκει, αντιθέτως την άγάπην και αλληλοβοήθειαν και την αδελφοποίησιν των ανθρώπων.

Αυτός λοιπόν ο άποθεώνων τον έργάτην κατά τας πονηράς ημέρας των έκλογών, ο ξελαοσυγριζόμενος ύπερ των δικαιωμάτων και των ελευθεριών του τυραννουμένου λαού, ο φιλελευθερός και δημοκρατικός, ίδού έν όλη τη λάμπει του, προσβάλλων ήδη, ολοκλήρου Λαόν, Αναγνωστήριον και Άγροάν. Ο άνθρωπος των λαϊκών ιδεών, ραντίζεται σήμερα, άπραγματοποίητον δυνείρον να έβγη από τον βούρκο, Λαέ εις τον όποιον σ' έβύθισεν ή άσπλαγγνία και ή θρησιωδία των κεφαλαιοκρατών, τους όποιους βαττάξεις επί της ράχώς σου. Ονειρον, θεωρείς και σύ Λαέ, άπραγματοποίητον, τδ να ξεφύγης από τα νύχια των θηρίων, της Πείνας και άμαθείας; από τα νύχια της γούμιας και φυλακής, της φυλακής, της λαμοσύνης;

Ίδού ο κοπτόμενος ύπερ του Λαού, δυναμίζει όχλαγωγούς και θορυβεποιούς τους πραγματικώς εργαζόμενους διά την καλλιτέρευσιν της θέσεως του έργάτου.

Εκείνος ο όποιος τον Μαρίνον Αντύπαν δεν σέβεται ήδη νεκρόν—ποιος ξέρει για ποιους λόγους—είνε εκείνος όστις όταν ειδικάζειτο αύτός ο Αντύπας ένώνον τδ Δικαστηρίον έδραμεν ένθους υπερασπιστής αυτού άνεν άποβής. Πόσον όλίγος έκτοτε παρήλθει χρόνος και πόσον τεραστία μεταβολή ιδεών συνετελέσθη εις το κρατίον του ιδεολόγου δημοκράτου μηδεμίαι παραλείποντος εύκαιρίαι, όπως έπιτεκνή από τοί

δικαστικού βήματος και από των προχείρων λαϊκών βηματών τας φιλελευθέρους αυτού ιδέας . . . Τis άρα γε τρικυμία ήγγέρθη εις το κρατίον του πάλαι δημοκράτου, του ένθέρου του Αντύπα και μετ' αυτού του Σοσιαλισμού, υπερασπιστού: Παρακολουθήσατε με προσοχήν τί έλεγεν, άφρίζων εξ άγανακτησεως, διά τον γίγαντα του άφελούς Μερτζάνη, αλλά και γίγαντα του μεγάλου φιλελευθέρου, υπερασπιστού:

Κύριοι ένορκoi

Δέν ήλπίζω ότι έρχόμενος να υπερασπισθώ τον Μιχαήλον Αντύπαν θά άπαντήσω ως κατηγορούμενος ένταύθα τον Τολστόην και τον Ρουσσώ, καθ' όν έπετίθετο πρό όλίγου ή Εισαγγελική Αρχή, και ότι θά λάβω την έκκριτικήν τιμήν να συνηγορήσω και ύπερ αυτών: Άλλ' οι άπόστολοι ούτοι της Έλευθέρας συνεδήσεως και του ανθρώπινου λόγου, σίτινες διά της δδασκαλίας των λόγων αυτών έδεδούσαν πρό πολλού επί των πνευμάτων και των ψυχών, έλαβον ήδη τας λευκάς ψήφους όλων των έχόντων εύγενες το φρόνημα και υπερέρχον και δέν είναι ποσώς άνηχητόν να άπολογηθώσι σήμερα διά των χειλέων μου έν τη καθύστε ταύτη των έν Κεφαλληνία κκουριδικών: Τουτό θά ήτον, έχάτη άστορία των δεζχουμένων συζητήσεων και άνήκουστος άσέβεια των έν τη δίκη άγωνιζομένων προς την φήμην και την άξίαν των ανθρώπων τούτων:

Η δδασκαλία έν έσω μεταχειρίζεται, ως μέσον προς διάδοσιν των ιδεών την πεθώ και δέν άπευθύνεται εις την βίαν των όπλων ή της δυναμίτος και των άλλων νεωτέρων έφευρέσεων, ή δδασκαλία, ή τις είναι ή έλευθερία της άτομικής σινε δήσεως, έν ενεργεία επί του έξωτερικού κόσμου δέν άποτελεί παράδειγμα των πυνικών δακτύλων και δέν καταδικάζεται και δέν τιμωρείται: Ο Σοσιαλιστής είναι δδασκαλος ώρισμένων πολιτικών δόξων και δέν έχει σχέσιν με την άναρχίαν, ήτις την πραγματοποίησιν των ιδεών της στηρίζει κυρίως επί των μέσων της βίας:—Η σύγχρονη ήτις έγένετο μετξύ των δύο συστημάτων πρέπει να άρθη.—Ο Σοσιαλισμός είναι άληθής, έχει μίαν σημασίαν και δέν είδων όπιδούς τους doctrinaires δηλαδή τους διδιδόντας τας ιδέας αυτών διά του λόγου και της πεθεας και τους revolutionnaires (έπαναστατικούς) δηλ. τους ζητούντας να επέλθωσιν διά της propagande pur le fait, ως λέγουν οι Γάλλοι, οι τελευταίοι ούτοι γείτονες και φυσικοί σύμμαχοι των άναρχικών κακώς θεωρούνται ως άνήκοντες εις τον σοσιαλισμόν.

Ο άληθής σοσιαλιστής μάχεται κατ' το σύμμερον ή γενικό καθέστωτος, το όποιον ερίσκει πλεονεξία και εις άκίαν αντίθεσιν προς την άποστολήν του ανθρώπου επί της γης: Άλλά δέχεται την ιδέαν του κοινωνικού όργανισμο, άπευθύνεται εις την έλευθερίαν θέλησιν του άτόμου και άποστρέφεται την βίαν και τας συνεπείας της, ο άναρχικός έχει άλλας ιδέας και άλλα μέσα.

Ο Σοσιαλισμός υπάγχει επί της γης άφ' ότου ενεργήσθαι ό κοινωνικός όργανισμός, όστις έζητήσε να υποτάξη τα μέλη της κοινωνίας εις ώρισμένους κανόνες και να επιβάλη τα βάρη του. Η σημασία της δδασκαλίας τούτης άναπετάσθη άφ' ότου ήκείνη ή πρώτη των

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΥΠΟΧΡΕΩΣΗΝ ΔΕΙΧΝΟΥΣΑΝ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ
ΥΠΟΧΡΕΩΣΗΝ ΔΕΙΧΝΟΥΣΑΝ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ

αθλίων του βίου ούραγῃ, ἥτις εἶχεν τὴν δύναμιν νὰ κινήσῃ τῶν ἀνθρώπων τὰ ἐπιλόγχῃ. Σοσιαλιστὴς ὑπῆρξεν καὶ ὁ Πλάτων τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαϊότητος! Σοσιαλιστὴς ὑπῆρξεν καὶ ὁ Γράκχος τῶν Ρωμαίων καὶ προπάντων ὁ Τέρενσιος Γράκχος.

Οἱ Πατριῖοι οἵτινες διὰ τῶν ὁργάνων αὐτῶν ἐθανάτωσαν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ σταδίου τοῦ τὸν ἀνθρώπου τοῦτον ὅστις εἶχε συγκινήθῃ ἐκ τῆς ἀθλιότητος τῶν συμπολιτῶν του καὶ ἐζήτησε νὰ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς αὐτῶν, ἀνερίχθησαν πρὸ πολλοῦ μὲ τὸν βύβερρον τῶν αἰώνων καὶ κοιμῶνται τὸν ὕπνον τῆς ἀρκενείας καὶ τῆς ἀσημότητος, ἐνῶ ὁ Τέρενσιος βλαπτεῖ, ὡς ἄστρρον εὐέλπι καὶ ρακιδρὸν εἰς τὰς τελείδας τῆς Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας.

Ἀλλ' οἱ κινῶνισται, οἵτινες κατὰ τοὺς πρώτους ἱστορικῶς αἰῶνας ἡριθμῶντο ἐπὶ τῶν δακτύλιων, ἐπληθύνθησαν καὶ σήμερον ἀριθμοῦνται κατὰ μυριάδας καὶ ἡ σκιά αὐτῶν ἀπλάτνεται καθ' ἐλάχιστην ἀκκράτῃςτος ὑπὸ τὰ σκῆπτρα τῶν ἰσχυροτέρων τῆς Εὐρώπης Αὐτοκρατόρων! Πῶς τοῦτο; διὰ τὴν ἄλλοτε ἦταν δύο ἢ δέκα καὶ σήμερον ἀνέρχονται εἰς ἐκατομύρια οἱ ὁπαδοὶ τῆς ιδέας ταύτης.

Μήπως οἱ Βίσκαργελεῖς ἐπικύσαν τὰς καταδιώσεις ἐν ὀνύκῃ τῆς δημοσίας τάξεως; μήπως τὰ δικαστήρια πρέλασαν νὰ τιμωρῶσιν ἀκολούτως; μήπως τὸ κηδεστὸς ἐπαύσεν ν' ἀνίστηται διὰ τῶν νόμων καὶ τῶν λογγῶν;

Ὅχι! ὅχι! Αἱ καταδιώσεις ὑπῆρξεν ἀναιρεθησονται ἀλλὰ τὸ ρεῦμα δὲν ἀνестάλη, δὲν γνωρίζω ἐὰν ὁ σοσιαλισμὸς πρὸ κινήται νὰ ἐπικινήτῃ καὶ νὰ ἐκκηρύξῃ τὰς θεωρίας του, γνωρίζω ὅμως ἐξ ὅσων ἐλάβη καὶ περὶ ἤρρησεν μέχρι τοῦδε ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς ιδέας ταύτης εἰνε οἱ ἔχοντες τὴν τιμωτέραν φύσιν καὶ τὴν εὐγενεστέρην ψυχὴν: δικηφωνα πρὸς τοῦτον οὐδεὶς ἀφίσταται.

Ὁ Ἀντύπας εἶνε νέος μὲ φύσιν θερμὴν καὶ καρδίαν σφρῶσαν καὶ πάλλουσαν ἰσχυρῶς. Ὁ Ἀντύπας αἰσθανόμενος τὴν πληγὴν, ἥτις ἐπέσεν πρὸ πολλοῦ ἐπὶ τοῦ στήθους πάντων ἡμῶν, δὲν ἐννοεῖ νὰ σταυρώσῃ τὰς χεῖρας, ὡς οἱ ἄλλοι, καὶ ὠθοῦμενος ἀπὸ ἐλατήρια εὐγενῆ καὶ ἀπὸ αἰσθημάτων αἰσθῆ καὶ φιλόφρονος, θέλει νὰ διαδώσῃ τῆς ιδέας, αὐτὴν ἐγεννήθησαν εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ τρέφονται ἐκ τῆς ἀνδρικῆς καρδίας του — θέλει νὰ ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ κακοῦ — τὸ ὁποῖον εὐρίσκει ὀλέθριον καὶ ὑποθελπόμενον ἐκ τοῦ ὕπνου τῆς σημερινῆς γενεᾶς ὁ ὕπνος οὗτος ὁ βαθὺς, ὅστις εἶνε τὸ κτήμα τῶν ἀνθρωπίνων περὶ ἡμῶν νεκτοκορῶν, εἶνε ὁ ἐχθρὸς κατὰ τοῦ ὁποῖου ἐξιστάται ὁ Ἀντύπας, ὅστις θέλει ἀντὶ πίσεως θυμίας νὰ τὸν διεκλύσῃ καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ παρὰ τὴν τὴν νεύτητά του εἰς τὴν ἀργίαν καὶ τὸν μακρυμὸν: Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες τοῦ πρὸς ἑαυτὸν Αἰέκοῦ Ἀναγνωστηρίου καὶ ἡ ἐν αὐτῷ δράσις του: ἐντεῦθεν ἡ ἐκδοσις τῆς «Ἀναστασεως».

Ἀλλ' ὁ Ἀντύπας δὲν εἶνε μόνον Σοσιαλιστὴς ἐνδικηφρῶντος περὶ τῶν καὶ θεωρῶν εἶνε καὶ πατριώτης συγκινούμενος βλάβῃς ἐκ τῶν δεινοπαθημάτων τῆς ἡμετέρας ἀποτομῆς τῆς: Τοῦ εὐγενοῦς δὲ τούτου αἰσθηματος μὴ τῶν ἀπὸ τῶν ὑπῆρξεν ἐν Κρήτῃ πληγῆς αὐτοκινήσεως

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ ὑποφαινόμενος διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀργοστολίῳ Τυπογραφείου «Ἡ Ἑλπίς» δηλῶ ὅτι τὸ ἐν τῇ ἐφημερίδι «Κώδων» 29ης Μαρτίου ἄρθρον τὸ ἐπιγραφόμενον, Θέματα καὶ Θεάματα, ἐγράφη ἀπὸ τὸν κ. Νικόλαον Μαυροκέφαλον δικηγόρον ὡς ἀναλαβόντα τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος «Κώδων».

Ἀργοστολίον τῇ 30 Μαρτίου 1907.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Τυπογραφείου

Α. Σ. Τρωϊάνος.

καὶ τὸ μὲν δράσις του περὶ ἧς πρὸ ἀλίγου Σας διαγέτο μετὰ τοσαύτης συμπλοχῆς καὶ συγκινήσεως ὁ μάρτυς καὶ ἐμοῦ ἀδελφός συνάδελφος **Σωκράτης Καβαλιερᾶτος**. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὁ ἔχων τοιαῦτα τὰ φρονήματα, ὁ νέος ὁ ἐμφροῦμενος ἀπὸ τοιαῦτα αἰσθημάτων εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπιθυμήσῃ ἐμφυλίους ἐσωτερικοῦς σπαραγμοῦς καὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν πρὸς διάδοσιν τῶν ιδεῶν του ὅσον ἀφροσύμνος καὶ ἂν εἶνε εἰς τὰς ιδέας του ταύτας.

(Ἰδε ἐφημ. «Ἀνίστασις» ἀριθ. 3 ὁλόκληρον ἀγρόρευσιν.)

Ἡ τότε συμπάθεια ὑπὲρ τοῦ ἐργάτου ἰδοῦ σήμερον μεταμορφουμένη εἰς ἐχθραν ἀσπονδὸν κατ' αὐτοῦ, εἰς θυέλλαν ἥτις ὀλονεν ἐγκουμένη καὶ ὑπερεκχειλίζουσα μεταβάλλεται εἰς ἀναμώστους προσβολὰς κατὰ τῶν φιλοτίμων ἀνδρῶν τοῦ Λαδοπαζαροῦ καὶ τῶν παρευρισκομένων κατὰ τὰς διαλέξεις τοῦ «Ἀναγνωστηρίου», οὗς στολίζει μὲ τὰ ἐπίθετα ἀνόητοι καὶ αὐθάδεις. Τοὺς παρευρισκομένους εἰς ἡρῶμα φωτίζον τὸν Λαὸν καὶ τιμῆσαν καὶ τιμῶν τὴν Κεραλληνίαν. Ἡ ἀκένωτος τῆς Νομικῆς ἐξοχότητος φαντασία παριστᾷ τὸ Ἀναγνωστηρίον ὡς καταδικάζον εἰς τὴν δι' ἀγχνης θάνατον, φρονεύσας καὶ μὴ φρονεύσας κλ. ἐνῶ τοῦτο δὲν ἐζήτησεν ἡ τὴν ἀμερόληπτον καὶ δραστηρίαν ἐνέργειαν τῶν ἀνακρίσεων πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἡθικῶν αὐτουργῶν τῆς συγγραφῆς ὁλοφρονίας. Οὐδεὶς ὑπανηγμὸς αὐτουργῶν ἐτένατο, οὐδὲ ἐγγράφη ἐν τῇ «Ἀναστάσει». Πλὴν ὁ συντάκτης καὶ διευθυντὴς τοῦ «Κώδωνος» σφεδρὸν φανερὰ, ἀναγράφει τὰς ὑποφίας του καὶ ἐκθέτει πρόσωπα ὠρισμένα καὶ γνωστὰ ἀνέκοντα εἰς οἰκογένειαν μὴ αἵματος, τῆς ὁποίας τὰ παροιμιώδως εὐγενῆ ἐνστικτα, εἰσὶν εἰς τὸν Λαὸν ἀνέκαθεν γνωστὰ, καὶ τὰ ὁποία πρόσωπα ἐργάζονται παιδιόθεν διὰ τὴν κατασχύντην τῆς τημενῆς Κεραλληνίας καὶ τὴν ὑποδούλωσιν τοῦ Θεσσαλικοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἰδοῦ ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰρωνεύμενος ἰερὰ μνημότυνα καὶ τὰ ἀποστοπήτα καὶ εἰλικρινῆ δάκρυα τῶν τιμῶν τῶν τὴν μνήμην τ. Ὁ Ἀντύπας, ἐκαίλου ὅτι; ἀπείδει μετὰ τὸν πόνον του διὰ τὸν πάσχοντα ἐνάστην καὶ ὁποῖος πρῶτος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐκαστήρησε γὰρ, τῶν φυσικῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ. Ἐξέστην ὅτι; ἐπὶ τῇ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

δακρύων χύνονται εἰς τὰ μνημότυνα τῶν χυσοκνηθάρων (λέξεις ἐφευρεθείσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δημοκράτου καὶ ἐκ-
ορατῆς εἰς ἐκλογικὸν κέντρον) θά ἴδωμεν δὲ καὶ πόσοι
ὠκεανοὶ θερμῶν δακρύων θά χυθῶσιν εἰς τὸ μνημόστυνον
τοῦ φιλελευθέρου ἀρθογράφου, ἐξ ἴσου θερμῶν, ὡς τὰ δά-
κρυα τοῦ σπληνικοῦ εἰς τὴν ιδεάν τοῦ Μερτζάνη καὶ τῶν
λοιπῶν ἀνιδιοτελῶν θαυμαστῶν τοῦ δολοφονηθέντος.

Προβλέπετε ὅτι δὲν θ' ἀξιώθητε στεφάνων καὶ δα-
κρύων καὶ λόγων ἐπιμνημοσύνων, οὐδὲ θά γίνῃ λόγος
ἐλάχιστος περὶ ὑμῶν, ἐνῶ τοσαῦτα ὑπὲρ ἐνὸς πτωχοῦ
Ἀντύπα, ὅφ' ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου, μὲ τόσην
ἐλκρινείαν ἐγράφησαν. Δὲν πιστεύομεν νὰ τὸ ἀρνῆθῃς
κ. ἡθικολόγε;

Ἰδοὺ ὑποδεικνύει, ὁ νομικὸς καὶ δημοκρατικὸς αὐτὸς
ἀνὴρ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τὰ κατήκοντά της, δηλαδὴ
τὴν καταπάτησιν αὐτοῦ τούτου τοῦ Συντάγματος, τὸ
ὅποιον ἐπιτρέπει τὴν ἀθροῦσον συνάθροισιν τῶν πολιτῶν
καὶ μάλιστα, ὅχι εἰς ἐκλογικὰ σαλόνια, ἀλλὰ εἰς Ἀνα-
γνωστήρια. Εἶπε λοιπὸν ὁ ἀναμάρτητος ὁ ὀλίπων τὸν Μίθον
κατὰ τοῦ ἀμαρτωλοῦ Ἀντύπα· ἀλλὰ τοὺς ἀναμαρ-
τήτους τοὺς ξέρει. ἡ στενὴ κοινωνία μας καὶ λέγει
πρὸς αὐτοὺς τὴν παροιμίαν: «φθάνει καὶ σὲ ξέρω,
καὶ μὲ ξέρεις καὶ μὲ ξέρεις καὶ σὲ ξέρω»

Τοιαύτη ἐν ὀλίγοις ἡ σκιαγραφία τοῦ ἀμερώχου
ὠρδογράφου τοῦ Κώδωνος. Ἀφίνεμεν τὰ περαιτέρω
σχόλια εἰς τὴν εὐρείαν καὶ βαθεῖαν κρίσιν τοῦ λαοῦ
τοῦ πραγματικοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ ἀποκαλύπτον-
τος σὺν τῷ χρόνῳ τὸ προσώπιον τῶν φιλοτίμων καὶ
ἁφίλοκερδῶν προστατῶν αὐτοῦ, ἵνα τοὺς βάλῃ μεσὶ
τὴν καρδιά του μὲ τὴν πραγματικὴν καὶ περι-
φανῇ ψυχὴν τῶν. Τὸ Ἀναγνωστήριον τὸ ὅποιον δὲν γί-
νεται ὄργανον πολιτικῶν σκοπῶν, διατηρούμενον μὲ τὴν
δεκάρα τοῦ ἐργάτου δὲν ἔχει διάλειψιν νὰ δαπανᾷ τὸν ἰ-
δρώτα τοῦ λαοῦ δι' ἀπαντήσεις εἰς τέτοια ὄντα, τὰ ὅ-
ποια ἐκμεταλλεύονται ἀσθενῇ δημοσιογραφικὰ ὄργα-
να, διὰ τὰ μᾶς ἀποκαλύπτουν ἐκ τῆς γλώσσης αὐτῶν,
τὸ περίσσευμα τῆς καρδίας τῶν.

Ἀλλὰ περιττὸν ν' ἀποκαλύπτεται ὁ γνωστὸς θεω-
ρητικὸς καὶ πρακτικὸς ἡθικολόγος, τὸν ὅποιον συμβουλεύ-
ομεν ν' ἀρήτῃ τὴν ἡλικίαν. δι' ἄλλους.

Ἡ ΧΟΛΗ ΤΩΝ ΕΓΓΡΑΜΑΤΩΝ

Ἐνώπιον ἀρετοῦ κόσμου ὁ ὁποῖος συνέροευσεν κατὰ τὴν
παραελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν τῷ Λαϊκῷ Ἀναγνωστηρίῳ, ὡμί-
λησεν ὁ κ. Σ. Ἀρτένης περὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως τοῦ
Ἀναγνωστηρίου καὶ τῆς ἐγερθείσης κατ' αὐτοῦ ἀντιδράσεως.

Μετὰ γὰρ — λέγει — βλέπω ὅτι ὁ σπῆρος τὸν ὅποιον
ἔρριψαν εἰς τὰς καρδίας μας ὁ αἰμυνηστος διδάσκαλός μας
βλαστήσῃ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν διότι ἀντελήφθημεν
πλέον πᾶντες ὅτι τὸ μορφωτικὸν τοῦτο κέντρον, θ' ἀνοίξῃ
τοὺς ὀφθαλμοὺς μας ἀπὸ διὰ παντός καὶ θὰ πικρῶσιν μὲν
αἱ ἡμέραι καὶ ἐντὸς ὀλίγου, τὴν δουλείαν τὴν ταπεινὴν

σιν καὶ τὴν προειρόνην τὰ μὲν χρῆματα τὰ ὅποια
μας προσέφερον καὶ μᾶς προσφέρουσιν ἐν ὅλῳ τοῦ τὴν γε-
ναιότητά τινος τῶν ἀρχόντων καὶ δημοκρατῶν τοῦ Τόπου
μας, ὅτινες ἐδίδασκον τὸν Λαὸν νὰ χύῃ τὸ αἷμα τοῦ ὑπε-
ρ τῆς ἐκλογῆς τῶν καὶ ἐνόμισαν οἱ ταλαίπωροι οὗτοι, ὅτι
μὲ τὸν θάνατον τοῦ εὐεργέτου τῶν ἐργατῶν τάξεων, Μάρ-
τίνου Ἀντύπα (ὃ ἐθάρτυτο συγχρόνως καὶ τὸ Λαϊκὸν
Ἀναγνωστήριον καὶ ἐγάρησαν καὶ ἐν ὀλίγῳ, τὰ θε-
λητήριά του) καὶ ἐπὶ τῇ θλίβῃ αὐτῇ εἶδον,
τῆς δολοφονίας διότι ἐνέμεινον ὅτι ἀπ' ἐλπίαν πλέον ἀπὸ τὸν
ἐλέγχον τοῦ Ἀντύπα, ἐπιθυμῶντες ἵνα οἱ ἐργαταὶ ἐργάται
κυλιῶνται αἰώνιος μεσὰ εἰς τὴν πενίαν καὶ ἀνάθειαν, ἐκ
τῶν ὁποίων προκύπτει τὸ ἐγκλημα. Καὶ συ ὁ ἐνὶ τότε ὑπὸ
τῶν ἀρμολίων ἀρχῶν μεσὰ εἰς τὰ μουντ' ὄμματα τῶν φι-
λακῶν, ἐγκτεκλειπούσι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀρχείων τοῦ κα-
κηφῆων καὶ γυναικῶν καὶ ἀδελφῶν καὶ θυγ' τῶν μενόντων
πλέον ἐλευθέρων νὰ ἐκτελέσωσι πᾶσαν ἀτιμὸν πράξιν τοῦς
προσποιούμενοι ὅτι θὰ τὰς προστατεύσωσιν. Ἰλὴν δυστυχῶς
δι' ἐκείνους καὶ εὐτυχῶς δι' ἡμᾶς ὅτε εἶδον νὰ συσσωματω-
νται καὶ νὰ συγκεντρωθῶνται αἱ ἐργατικαὶ τάξεις εἰς τὸ «Ἀ-
ναγνωστήριον», ὅπως ἀποτελέσωσι μίαν δ' νημὴν ἰσχυρὴν καὶ
τὴν μεταχειρισθῶσιν εἰς πᾶσαν περίστασιν τοῦς, τὸ μειδιᾷ-
μα ἐκεῖνο λέγω, μετεδελήθη εἰς ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν ἐκεί-
νων τῶν ἐργατικῶν τάξεων καὶ διὰ τοῦ λόγου καὶ διὰ τῆς
γραφίδος, κρυπτόμενοι ὀπισθεν τῶν τυφλῶν, ἐξέσταν τὰ
δηλητήριά τους, προσπαθοῦντες ὑπόπλους, νὰ μᾶς σύρῳσιν ἐν-
ώπιον τῶν ἀρχῶν διὰ νὰ μᾶς δικάσωσιν οἱ ἴδιοι κατέχον-
τες τὰ δικαιοῦματα διὰ τῶν ὁποίων ἀνίστανται κατ' ἀρέσκειαν
νὰ δικάζωσιν τοὺς ἀνθρώπους, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἰμὲν ὕβρι-
σταὶ καὶ ταραχοποιοὶ καὶ ὅτι τὸ Ἀναγνωστήριον ζητεῖ τὴν
ἀναρχίαν, ἀπειλοῦντες δὲ ἄθεν αὐτοὺς καπηλικώτατα.

Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ Κύριοι! πότε ὑδρίσκειν καὶ τότε ἐνέμει-
θημεν πρόσωπα; ἤκουσέ τις ἐξ ἡμῶν τοῦτο; Νίμζο ὅχι. Ἀλλ'
ἠθέλησαν καὶ εἰς τοῦτο νὰ μᾶς ἀπκροεῖν τοῦ δ' ἀκώμου νὰ
κλαύσωμεν καὶ χύτωμεν τὰ δάκρυά μας ὑπὲρ ἐκείνου ὅστις
ἔχρυσε μετὰ τῆς μετ' ἐκείνου αὐταπαρνήσεως τὸ αἷμα τοῦ
ἐν Πυργετῷ τῆς Θεσσαλίας διὰ τὰς δυστυχεῖς ἐργατικὰς τά-
ξεις. Ναι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκράσωμεν τὴν ἡττὴν μας λέγει ὁ
γνωστὸς ἀρθογράφος τοῦ «Κώδωνος» εἰρωνεύμενος τὴν ἀρ-
θροίαν τῶν χυθέντων δακρύων τοῦ Λαοῦ. Ἀλλ' ἡμεῖς
εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον τῶν εὐγενῶν λαοπλάνων ὀφείλομεν
νὰ κρατήσωμεν τὴν θέσιν μας ὡς ἡλὼς ἐκεῖ ὅπου ἴσταται καὶ
ἀντὶ νὰ τοὺς ἀποδώσωμεν τὰς ὕβρεις, τὰς ὁποίας ἐτόξευσαν
καὶ πρὸς τὸν Μάρτυρα ἐκείνον καὶ πρὸς τὰ μέλη τοῦ Λαϊ-
κοῦ Ἀναγνωστηρίου καὶ πρὸς τὰς ἐργατικὰς τάξεις, καὶ τὴν
Ἀστυνομίαν, τοὺς κεντρίον ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ ἀμυθαῖς καὶ πού-
στοχοι ὡς μᾶς ἀποκκλῶσιν οἱ ἡλίθιοι οὗτοι, νὰ τοὺς διδά-
ζωμεν καὶ νὰ τοὺς νοθεύσωμεν καὶ νὰ κλαύσωμεν ἐν ἀ-
νάγκῃ διὰ τὴν θρημώσιν τοὺς καὶ διὰ τὴν πλάνην τοὺς. ἵ-
σως τὰ δάκρυά μας ξεπλύνωσιν τὰ κρίματα τῆς λυσαιέας
ψυχῆς τῶν καὶ φέρωσιν εἰς συνκρίσθην τὰς μετ' ἐκείνου
κεφαλὰς τῶν. Ἀς ἀνυψώσωμεν λοιπὸν τὴν μετὰ μᾶς ἀγάπην
καὶ ἀλληλεβοήθειαν καὶ ἀς ἐνώτωμεν καὶ τὰς καρδίας μας καὶ
τὰς ψυχὰς μας ἀκόμη, διὰ νὰ ἴδωμεν μὲν ἡμέραν τὴν Νίκην
κρατοῦσαν τὴν ἐδουλωμένην σημαίαν, ἡ ὁποία θὰ μᾶς βουτήξῃ μετὰ
εἰς τὴν πικρὴν θάλασσαν τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀδελ-
φότητος.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἐκ τοῦ «Λαϊκοῦ Ἀναγνωστηρίου».